

A különös sír

Minden azzal a laminált képpel kezdődött, amit valósággal felszögeltek a Tilos az úszás! táblára. A kép alatt közvetlenül egy felirat volt a part menti fehér kövekből kirakva: *Csak ennyi telt tőletek?*

Már akkor is különös légkör járta át a helyet, hiszen aki csak elment mellette érezte, hogy valami nincs rendben.

A képen előnytelen szögből egy elmosódott női alak volt kivehető, aki fekete ruhában sétált a folyó hullámain is felkorbácsoló szélviharban. Nem nézett a kamerába, oldalról kapták le és a szél a szemébe fújta a hosszú fekete haját. Az egész sötét volt, mintha abban a pillanatban elszállt volna a fény a Földről. Kétségkívül szörnyű vihar lehetett aznapon.

Az egyik reggel egy fiatal fiúcska közelebből is megvizsgálta a képet. A lányt nem ismerte fel, de feltűnt neki a sarokban két szám: 1962 és 2007. Évszámok lehettek és így egymás mellett nagyon emlékeztették valamire. Hirtelen lenézett és rájött, hogy egy földkupacon áll.

A kisfiú hátra fordult és egészen hazáig meg sem állt. Este csak úgy volt hajlandó elaludni, hogy a ház minden lámpája fel volt kapcsolva.

Másnap már több embernek is feltűntek a számok. A körben állók közül valaki végre kimondta, amire mindenki csak gondolni mert:

- Ez egy sír. - a kijelentést követően dermesztő csöndbe burkolózott minden, szinte még a szél is megállt.

- De akkor mit jelent az a felirat, hogy: *Csak ennyi telt tőletek?*

Sok megválaszolatlan kérdés merült fel, de az emberi képzelet gondoskodott arról, hogy napról napra több üres folt legyen kitöltve. Egy hét elteltével már az egész környék erről beszélt.

- Nem ilyen képet szoktak tenni a temetőkbe.

- Olyan mintha kárörvende. Nekem ez az egész nagyon nem tetszik!

Végül arra jutottak, hogy a rejtélyes alakot nem sikerült eltenni láb alól, erre utalt a felirat is. A képen pedig hús vér valójában látható és ha így van, akkor túlélte a halált, ami képtelenség, hacsak...

- Ő egy démon!

- Boszorkány!

- Maga a Sátán!

A pletyka miszerint valaki legyőzte a halált megállíthatatlanul terjedt.

Vérdíjat tűztek ki rá és minden hosszú fekete hajú nőre gyanakodva néztek. Nem lehetett nyugodtan sétálni az utcákon és az ajtókon újabb és újabb zárok jelentek meg. A gyerekek egymást ijesztgettek és még a szél susogását is jelnek tekintették.

Az éjszaka közepén különös látogató tévedett a sírhoz. Lehajolt és megigazította a köveket, majd lassan lépkedve a város felé sétált. A halvány holdfény megvilágította az új feliratot:

Köztetek járok!